

Carry Slee

**Zoentips van
een dyslexiediva**

Met illustraties van Kristel Steenbergen

δ

Gevaar!

Er zijn van die dagen dat je niet zonder waarschuwborden kunt. Vanaf het moment dat je je bed uit stapt tot je op school komt. Wat voor waarschuwborden dan ook.

Zoiets als: Spoorweginval! Of: Losliggende stenen!

Laagvliegende vliegtuigen! Verkeersdrempel!

En het allerbelangrijkste van al die borden is wel dat driehoekige bord met knalrode randen: Gevaar!

Het liefst met alarmbellen erbij.

Kobra kijkt naar het blonde meisje dat naast de juf voor de klas staat.

Het meisje kijkt verlegen de klas in.

Juf Ellen legt een hand op de schouder van het meisje. 'Jongens, dit is Isabelle. Zij komt bij jullie in de klas.'

Katja geeft Kobra een duwtje tegen haar arm. 'Moet je kijken hoe dun ze is. Niet normaal.'

'Stil, Kat,' sist Kobra.

Katja houdt niet van veranderingen. Altijd als er iets nieuws is, moet Katja daaraan wennen. En het liefst doet ze dat door te proberen de veranderingen tegen te houden.

Door kattig te doen, bijvoorbeeld.

'Isabelle komt uit Frankrijk,' gaat juf Ellen verder. 'Ze spreekt al aardig wat Nederlands en dat is erg knap. Maar we moeten er met zijn allen rekening mee houden dat Isabelle nog lang niet zo goed Nederlands spreekt als Frans.'

Misschien kunnen we zelfs wel een beetje van elkaar leren.

Zij Nederlands, en wij een beetje Frans.'

'Handig, man,' zegt Gijs tegen Ravir. 'Jullie gaan toch elk jaar naar Frankrijk? Hoef je niet meer alleen maar te kijken naar die meiden op het strand. Kun je

ook nog eens wat tegen ze zeggen, haha.'

'Doe niet zo stom, sukkel,' zegt Katja en ze trapt tegen Gijs' been.

'Au,' zegt Gijs. 'Wat heb ik nou weer gedaan?'

Katja kan hard trappen. En het lijkt ook wel alsof ze het liefst tegen hem aan trapt.

'Ravir hoeft helemaal niet met die Franse meisjes te praten, want hij heeft met Kobra, dus...' Katja rolt met haar ogen.

'Jij snapt er ook echt niets van.'

Kobra moet lachen. Het is best handig om een vriendin als Katja te hebben. Ze kan lastig zijn, maar als het om jongens gaat, kan Kobra altijd op haar rekenen.

Sinds Kobra verkering heeft met Ravir, houdt Katja hem in de gaten. Kobra is mijn BFF, had ze tegen Ravir gezegd.

Als je haar iets flikt, krijg je ook met mij te maken.

Dat je het maar even weet!

Ravir had er zijn schouders over opgehaald. Hij was vast niet van plan om Kobra iets te flikken.

'Katja, doe even rustig,' zegt juf Ellen. 'Nou, Isabelle, dat opvliegende meisje is dus Katja. Naast Katja zit Kobra.

Die twee jongens tegenover hen zijn Ravir en Gijs. We zitten in de klas in groepjes van vier of vijf. Er is nog een tafeltje vrij naast Ravir en Kobra. Daar mag jij gaan zitten.'

Ravir staat op en schuift de stoel voor Isabelle naar achteren. Isabelle lacht verlegen naar Ravir en gaat zitten.

'Uitslover,' sist Katja.

'Kobra heeft een laptop op haar tafel,' zegt juf Ellen tegen Isabelle. 'Ze heeft dyslexie en daarom mag ze sommige schrijfoopdrachten op de laptop maken. Jij mag voorlopig ook af en toe op een laptop werken. Bij opdrachten die nog te moeilijk zijn om in het Nederlands te maken.'

'Dat is niet eerlijk,' roept Gijs. 'Ik wil ook een laptop. Als zij er een mag en zij ook, dan wil ik er ook een.'

'Ja, maar zij gebruiken hem niet om de hele tijd World of Warcraft te spelen, sukkel,' zegt Katja.

Gijs zakt onderuit op zijn stoel.

‘Dan gaan wij toch lekker de hele tijd World of Warcraft spelen,’ zegt Kobra lachend tegen Isabelle.

Kobra heeft geen moeite met veranderingen en ze heeft ook geen zin om kattig te doen. Maar Isabelle lacht niet terug. ‘Iek ou niet van keweld,’ zegt ze.

‘Wat zegt ze?’ vraagt Gijs.

‘Ze houdt niet van geweld,’ zegt Katja. ‘Dat hoor je toch wel?’

‘O, dat is mooi,’ zegt Gijs. ‘Kan ze dan op jouw plaats gaan zitten? Want jij trapt toch maar de hele dag tegen mijn schenen.’

‘Echt niet, sukkel,’ zegt Katja en ze schopt meteen onder de tafel.

Gijs kan nog net op tijd zijn been wegtrekken.

‘We beginnen vandaag met rekenen,’ zegt juf Ellen. ‘Daar heeft niemand zijn laptop bij nodig. Isabelle, als je iets wilt vragen, steek je maar je hand op, oké? En omdat je vandaag voor het eerst bent, mag je samenwerken met Ravir of Kobra.’

Isabelle legt haar hoofd schuin op haar schouder en lacht naar Ravir.

Ravir haalt zijn schouders op. ‘Ik vind het goed,’ bromt hij.

‘Mooi,’ zegt juf Ellen. Ze pakt een krijtje en begint op het bord te schrijven. ‘We gaan oefenen met staartdelingen.’ Juf Ellen praat verder, maar Kobra luistert niet meer naar wat de juf zegt. Ze kijkt naar Ravir en Isabelle. Isabelle is een klein stukje opgeschoven, richting Ravir.

In haar hoofd hoort ze alarmbellen afgaan. Het is het soort geluid dat je hoort bij een spoorwegovergang. Oppassen!

Naderende trein! Gevaar!

Ze kijkt naar haar vriendin Katja, maar die luistert naar juf Ellen.

Ook Gijs, Ravir en Isabelle kijken aandachtig naar het bord.

‘Opletten, Ko,’ fluistert Kobra tegen zichzelf. ‘Er is niets aan de hand. Let op wat de juf zegt.’ Een stemmetje in haar hoofd zegt het nog een keer: *Let op, Kobra*. Kobra kijkt nog een keer opzij. Isabelle zit wel heel dicht bij Ravir.

Hij schrijft iets in zijn schrift en zegt zacht iets tegen Isabelle, die nog een stukje verder opschuift in Ravirs richting.

En nu klinkt het stemmetje al harder.

Opletten, Ko. Opletten!
Opletten! Opletten! Er dreigt gevaar!

Tandarts en turnen

‘Ko, ga je mee voetballen?’ roept Ravir. De school is net uit.

‘Ik kan niet,’ zegt Kobra. ‘Ik moet naar de tandarts.’

‘Jammer,’ zegt Ravir. ‘Morgen dan?’

Nog voor Kobra antwoord kan geven, draait Ravir zich om naar Gijs. ‘Hé, man, ga jij mee voetballen?’

‘Tuurlijk,’ zegt Gijs. ‘Kat gaat ook mee, toch, Kat? En moeten we die Franse ook meevragen? Misschien kan ze wel voetballen.’

‘Die Frrranse,’ klinkt de stem van Isabelle achter Kobra.

‘Die Frrranse? Iek eet Isabelle.’

‘Dat is toch Frans,’ zegt Gijs. ‘Doe niet zo moeilijk. Maar kun je voetballen?’

Isabelle schudt haar hoofd. Haar blonde paardenstaart danst heen en weer op de beweging. ‘Iek ga turnen. Iek ou niet van voetbal.’

Haha, denkt Kobra. Dat is meteen klaar. Ze houdt niet van geweld. Ze houdt niet van voetbal.

Ravir houdt ook niet van geweld maar wél van voetbal.

Kobra lacht opgelucht. Gelukkig. Isabelle gaat niet mee voetballen.

‘Turnen?’ zegt Gijs. ‘In zo’n gympakje?’

Hij maakt een paar gekke dansbewegingen. ‘Dat is echt iets voor meiden.’

‘En voorrrr jongens,’ zegt Isabelle. Ze heeft een rollende r die veel langer duurt dan de Nederlandse r. ‘Je worrrdt er heel lenig van. En sterrrk.’

Zo sterk en lenig als een leeuw, denkt Kobra. Maar hoe sterk en lenig die leeuwen ook zijn, ze stelen altijd de prooi van andere dieren. Dat heb ik gisteren nog op Animal Planet gezien. Leeuwen pakken bijna altijd de prooi van andere roofdieren af. Van cheeta’s bijvoorbeeld. Die rennen dan achter zo’n zebra aan en doen al het werk. En als ze dan een paar hapjes hebben genomen, komt daar die trotse en sterke leeuw en béng, klaar is het diner. Dan worden ze met een paar grommen aan de kant geschoven.

‘Ko, Kootje!’ Kobra’s moeder loopt over het schoolplein naar hen toe. ‘Ben je klaar om naar de tandarts te gaan?’

‘Ja,’ zegt Kobra. ‘*Let’s go!*’

Kobra’s moeder kijkt naar Isabelle. ‘Hé, een nieuw gezicht. Ik ben de moeder van Kobra.’

Isabelle steekt haar hand uit. ‘Ik ben Isabelle.’

‘Dat is leuk,’ zegt Kobra’s moeder. ‘Nederlands met een Frans accent. En wat een prachtige naam heb je. Isabelle. Weet je wat dat betekent?’

Isabelle knikt.

‘Wat dan?’ vraagt Ravir.

‘Het betekent dat ze mooi is,’ zegt Kobra’s moeder. ‘*Belle* is Frans voor mooi. Dat hebben je ouders goed gekozen. Ze wisten zeker al dat je later mooi zou worden.’

Isabelle glimlacht trots.

‘Zullen we gaan, mam?’ vraagt Kobra. ‘Ik wil niet te laat bij de tandarts komen.’

Tandarts, denkt ze. Wat klinkt dat suf. Turnen. Dat is pas interessant. Lekker lenig aan de ringen hangen. Of in een split op de grond gaan zitten met je armen in zo’n boogje over je hoofd. Zo elegant. Zo meisjesachtig. Zo mooi. Isabelle. Zo goed gekozen. Goh, wat leuk dat je ouders dat voor je

bedacht hebben. Wat hadden mijn ouders dan bedacht toen ze me Kobra noemden? Dat ik later een slang zou worden of zo?

‘Morgen voetballen, Ko?’ vraagt Ravir. ‘Ja, goed,’ zegt Kobra.

‘Jij... voetbalt?’ vraagt Isabelle. Ze trekt er een vies gezicht bij.

‘En goed ook,’ antwoordt Ravir voor Kobra. ‘Hé, zie je morgen, Ko. Succes bij de tandarts!’

Voor de tweede keer lacht Kobra opgelucht. Gelukkig.

Hij klinkt nog steeds als haar vriendje.

Als een vriendje dat ongeveer net zo gek op voetbal is als op haar, maar toch, nog steeds als haar vriendje.

Ze springt op haar fiets en rijdt naast haar moeder naar huis.

‘Weet je al wat je met je verjaardag wilt doen?’ vraagt Kobra’s moeder.

‘Nog niet,’ zegt Kobra. ‘Lasergamen misschien? Of naar de bios? Nee, niet naar de bios. Ik wil iets stoers. Iets wat leuk is voor jongens en meisjes. Ik moet er nog even over nadenken.’

‘Iets stoers?’ Kobra’s moeder slingert even op haar fiets. ‘Ko, dat doe je me niet aan, hoor. We gaan toch geen survivaltocht doen, hè, of zoiets primitiefs? Wat dacht je van een pyjamaparty met al je vriendinnen? Maken we maskertjes en zo. Dan zorgen Karin en ik voor de hapjes en drankjes.’

Karin is de buurvrouw en de moeder van Hessel en Laura. Kobra’s moeder en Karin schuiven vaak op het einde van de dag bij elkaar aan tafel voor een glaasje wijn. Of ze koken samen. Als ze wijn drinken, zijn het net twee giechelende pubers die voortdurend met elkaar in een deuk liggen. Als ze niet allebei al honderd jaar getrouwd waren, zou het net lijken of ze het steeds over hun vriendjes of verkeringen hebben. Ze lenen elkaars kleren en schoenen en als ze terug zijn van het shoppen, gaan ze meteen aan elkaar laten zien wat ze gescoord hebben.

Laura’s moeder loopt, net als Kobra’s moeder, altijd op hakken.

De tutjes, noemen Laura en Kobra hen weleens.

Is jouw tutje thuis, vragen ze dan aan elkaar, of:

Even tegen mijn tutje zeggen dat ik wegga.

Hun moeders moeten er gelukkig om lachen.

‘Maskertjes? Mam, zie je Ravir al met een maskertje op zitten? Of Gijs? Dat doen ze nooit. Trouwens, ik geloof ook niet dat ik dat wil zien.’

‘Kan best, hoor,’ zegt Kobra’s moeder. ‘Dat is tegenwoordig heel erg hot. Mannen mogen hun vrouwelijke kanten laten zien. Je weet wel, dat ze meer aandacht besteden aan hun uiterlijk. En begrijpen wat je bedoelt zonder dat je het tegen ze zegt.’ Kobra lacht. Dat klinkt niet echt als Ravir. Dat klinkt zelfs helemaal niet als Ravir. En Gijs is dan ook allesbehalve hot. Die heeft helemaal niets vrouwelijks. Arme Katja. Helemaal verliefd op een oerman die niet begrijpt dat Katja hem leuk vindt omdat ze hem zo vaak slaat of schopt. ‘Dan heb ik echt een heel ouderwets vriendje, hoor, mam,’ zegt Kobra. ‘Ik moet er nog even over nadenken. Ik verzin wel wat.’

‘Dat is goed, schatje.’ Kobra’s moeder kijkt op haar horloge. ‘Oei, we moeten een beetje opschieten. We moeten om halfvier bij de tandarts zijn.’

‘Hè, wat is dat nou?’ Ze rijden hun straat in. Voor de deur van haar burens staat een bestelbusje. Kobra’s buurjongen Hessel tilt grote apparaten uit het busje naar de voordeur. ‘Hoi, Ko,’ roept Hessel. ‘Kom je even helpen?’ Sinds Hessel op de middelbare school zit, ziet hij er

heel stoer uit.

Kobra remt af. 'Ik kan niet,' zegt ze. 'Ik moet naar de tandarts. Wat zijn dat voor spullen?'

'Dit is mijn nieuwe draaitafel,' zegt Hessel trots. 'En dat zijn mijn mengpanelen. Ik heb nu echt alles om mijn eigen muziek te maken. Kom straks even kijken als je weer thuis bent. Dan laat ik je zien hoe je een hele strakke beatmix kunt maken.' 'Mixen?' vraagt Kobra's moeder. 'O, jee, dat wordt vast geen Mozart. En mijn slaapkamer ligt bijna naast de jouwe.' Hessel laat een paar koptelefoons zien. 'Relax. Jullie horen helemaal niks.'

'Geweldig,' zegt Kobra's moeder. 'Gelukkig maar. Ko, ik wil je niet opjagen, maar je moet nu echt heel snel je tanden gaan poetsen.' 'Zie je later,' roept Hessel en hij verdwijnt weer in het busje. Grappig, denkt Kobra. Hij ziet er stoerder uit nu hij op de middelbare school zit. Hij ziet er stoerder uit dan vorig jaar, maar hij doet juist minder stoer. En daardoor is hij eigenlijk nog stoerder. Vast nog steeds te stoer om met een maskertje op een meisjesfeestje te zitten, maar toch niet zo stoer en dus heel vet stoer.

Ze giechelt. Haar moeder kijkt haar verbaasd aan.

'Ik ben zo terug,' zegt Kobra snel. 'Zie je later, Hessel!' Ze zet haar fiets op de standaard en rent naar de badkamer. Even later rent ze weer terug en stapt weer op haar fiets. 'Klaar,' zegt ze. 'We kunnen!'